

Wetterhoun op de NIMROD 2024

Elf november 2024, een historische dag: voor het eerst in de geschiedenis heeft een Wetterhoun de twee benodigde MAP A-diploma's behaald en zich daarmee gekwalificeerd voor de NIMROD. De 'gelukkige' is Jeppe die al vanaf haar geboorte door De Jachthond wordt gevolgd. Een verslag.

De aanloop

In het afgelopen MAP-seizoen behaalt Jeppe een 10e en een 3e plaats op MAP's en daarmee kwalificeert ze zich voor de NIMROD. Op 22 oktober jl. krijg ik het bekende telefoontje vanuit Orweja met de uitnodiging. Natuurlijk zeg ik 'ja'! Hier werken Jeppe en ik al vanaf haar geboorte naartoe. Dat het dan ook daadwerkelijk lukt, is geweldig. De voorbereidingen verlopen goed. Het is topsport wat ik van Jeppe vraag. Daarom heeft ze een orthomoleculair voedingstherapeut, een osteopaat, een chiropractor en een holistisch dierenarts die haar al een jaar monitoren. We doen conditie- en krachttrainingen, en natuurlijk de 'gewone' jachtraining. Hoewel... gewoon is het al lang niet meer. Mijn trainer schotelt ons indrukwekkende proeven voor, en Jeppe doet het allemaal. Ook de laatste 3x3-training voor de grote dag gaat super! Door alle goede voorbereidingen is Jeppe superslank afgetraind, topfit, goed bespied en mentaal sterk. We gaan dan ook vol vertrouwen naar Twente.

De dag zelf

Aan alles is te merken dat dit geen gewone wedstrijd is. Als deelnemer word ik als VIP behandeld, er ligt een rode loper naar het podium waar we voorgesteld worden, er is veel pers en de verzorging is uitstekend. Het is een enorme belevenis allemaal. We zijn al enkele uren in de weer als de proeven starten. Dit kun je niet trainen. Wat doet dit met Jeppe? Nou, ze houdt het hoofd koel! Ook ik ben ontspannen, alert, en ik heb er zin in!

Proef C

We beginnen met de waterproef. Het is de enige proef waar ik vooraf een beetje huiverig voor ben, want Jeppe is geen snelle zwemmer. Drie apporten over water is dan nogal wat. Het zijn

twee slepen en een zoekapport. Ik stuur Jeppe over, ze pakt de sleep mooi op en is vlot bij de eend. Wow, ons eerste NIMROD-apport! Hoe gaaf is dit! Met een smile van oor tot oor ontvang ik de eend. Op naar de gans. Op dezelfde plek over water, ik stuur haar naar rechts en dan mag ze het zelf uitzoeken. Het meeste gebeurt buiten mijn beeld, maar al heel snel zie ik mijn trainer Joep met de duim omhoog staan. Dat is twee! De keurmeester vraagt 'wat lach je?' Sja, er is toch nix mooier dan met een Wetterhoun op de NIMROD

te staan! Nog eens over water en dan zoekapport. Net binnen de tijd vindt ze de meerkoe. We sluiten de eerste proef af met drie apporten, alles binnen. Wat een fantastisch gevoel dit!

Proef A

Onderweg naar de proef hoor ik dat van de vorige groep maar een deelnemer het heeft gehaald. De meeste honden kwamen niet diep genoeg. Ik ben optimistisch, we kunnen dit. Het eerste apport, een kraai, is vlot binnen. Verkeerde volgorde, maar daar maak ik me even

Nimrod proef C

niet druk om. Dan het verre apport. Jeppe pakt wel die diepte, zo'n 210 m, en gaat op de juiste plek de dekking in. Dit voelt goed. Dan komt ze leeg de dekking uit. Ik stuur haar nog eens en nog eens. Ze gaat naar links, naar het valgebied van de kraai. Waarom? Ik zie later op film dat er een tweede kraai bij is gegoooid. Waarschijnlijk wist Jeppe dat. Ik moet haar influiten, en ondanks nog 5 minuten op de klok mag ik haar niet meer inzetten op het derde apport. Jammer!

Nu ben ik wel even in mineur. Hoewel ik geen Labrador heb, had ik mijn zinnen gezet op een diploma. Ik weet wat ze kan. Snel de proef in mijn hoofd terug filmen en napraten met Joep. We denken dat ik niets verkeerd heb gedaan. Dus gauw vergeten en opladen voor proef B.

Proef B

De laatste proef. De regen komt met bakken uit de lucht. Ik glibber over de modder op de inzetplaats en een moment sta ik zo vastgezoogen dat een keurmeester me ondersteunt. Onderweg naar het eerste apport gebeurt er iets onverwachts. De proef wordt niet uitgevoerd zoals het is verteld. Ik raak daarvan van slag en bevraag de keur-

meesters, 'waar blijft dat schot?' Daarop geeft een keurmeester aan de helpers door dat er geschoten moet worden. Ik zie niet wat er gebeurt, want de lokstal is vanaf de inzetplaats niet te zien. Op filmpjes die ik vanaf links en vanaf de tribune krijg, zie ik dat Jeppe al voor het schot in de lokstal is en daar naar het apport zoekt. Dan pas volgt het schot. Praktijkhond die ze is, kijkt ze snel waar het schot vandaan komt, volgt de richting van de loop en gaat in die richting zoeken. Maar... het apport is 180 graden de andere kant op gegoooid! Jeppe raakt gefrustreerd, en wil zo graag apporteren dat ze terugkomt met een lokker. Verdorie, dat heeft ze in 6,5 jaar nog nooit gedaan. Natuurlijk ontvang ik het apport met een glimlach; ik ben altijd blij met haar. Ik mag haar nog inzetten op de andere apporten, maar dat leidt nergens meer toe. Teleurstelling en boosheid voeren de boventoon.

Reflectie

Ondanks dat de eindstand niet de gevreesde 0 of 1 apport is, ben ik behoorlijk ontdaan door hoe een en ander is verlopen. Ze is echt meer waard dan vier apporten en kan zoveel meer dan ze heeft kunnen laten zien. Een hond mag natuurlijk maar een keer in het leven meedoen aan de NIMROD.

Het lastige is dat een Wetterhoun laat 'klaar' is en vroeg oud. De tijd om te pieken is daarmee kort en het was nu of nooit. Ik koos voor nu, en daar heb ik geen seconde spijt van. Deze ene dag bepaalt niet het niveau van Jeppe.

De vele mooie en hartverwarmende reacties en de prachtige foto's maken dat ik pas weken later toch met een positief gevoel kan terugkijken op de dag. Het was fantastisch om mee te maken met mijn hele team. En PR-technisch is er met drie interviews ook niets te klagen. Jeppe dan, ze is en blijft mijn toppertje, ik ben trots op haar! Zoals een echte waterhond betaamt, heeft ze in elk geval de waterproef goed gedaan, en ze heeft op proef A laten zien dat ook een Wetterhoun op ruim 200 m te sturen is én blijft luisteren.

Het was een geweldig avontuur, van klein puppenmeisje tot het hoogste niveau. En het avontuur gaat door; we hebben gelukkig nog meer mooie uitdagingen in de vorm van een koppelwedstrijd, een PJP, zweetwerk, onofficiële wedstrijden en vooral: de praktijkjacht!

Tekst: Anita Hoogendoorn

Foto's: Sanne Romijn, Marjet Visser